

Publicerad 2023-10-14 07:23 av Bo Flodin

En novell om hur intoleransen är ständigt aktuell.

En skånsk blatte

Bortsprungna katter. Underliga typer som smyger omkring i grannskapet. ”Jag vet minsann bäst, alla andra är idioter!”

Facebook. Jag var kluven till det. Nackdelen var just det, att det sällan skrevs något med lite djupare innehåll. En fördel var att det gick lätt att finna gamla bekanta över hela världen, skicka meddelanden till dem och väva ihop tiden.

Jag kom att tänka på en vän från studietiden, Lilly. Kanske jag skulle återuppta kontakten? Jag funderade ett tag innan jag skickade en vänförfrågan till henne. Det värsta som kunde hända var att hon inte svarade, eller svarade nej. Men hon svarade snabbt, och det dröjde inte länge innan vi stämt träff.

Lite nervös var jag inför träffen. Vi hade ju inte setts på så länge. Men jag lugnade mig med att hon säkert var sitt vanliga jag. Var jag det?

Det var i början av april. Vi hade enats om att mötas i hennes hemtrakt, Bagarmossen. Jag hade aldrig varit där, men blev genast förtjust i området. Det fina solljuset som bara är i april, fick det femtiotalsaktiga torget att spegla sin historia, så jag tyckte mig förflyttad i tiden. Barnen åkte kana nerför Dan Wolgers skulptur i form av en prinsesstårta. Folk gick ut och in i affärerna, hälsade på varandra. Många tycktes känna varandra väl. En idyll, enligt min uppfattning.

Lilly var lite försenad. Det gjorde inget. Jag slog mig ner på en bänk och såg på folklivet. De sedvanliga gubbarna fanns förstås där, skrålade och skrattade på sin bänk. En bit ifrån plockade en luggsliten man upp en gitarr och begynte sjunga Håkan Hellström, tyvärr också med en stämma som vida överträffade Hellströms, något jag hittills trott vara omöjligt.

Så kom Lilly småspringande över torget. Hon överföll mig med en kraftig kram, bad så mycket om ursäkt och drog upp mig från bänken.

- Kom, jag vet en perfekt plats och fika på!

Intill centrum låg en liten japansk trädgård. Där pågick en österländsk ceremoni, med diskreta flöjter som ackompanjemang till den späda grönskan. Så här års var vegetationen ännu i sin linda, vilket fick de många stenarrangemangen att framträda i en än bättre dager. Barn fann nöje i att balansera på de många stenarna och att springa fram och tillbaka i den stentrappa, som bara fanns där, sig själv nog.

Vi slog oss ner vid ett stort trädgårdsbord. Lilly bestod med nykokt kaffe och hembakta kardemummabullar.

Det var en närmast surrealistisk upplevelse att sitta i en japansk trädgård, omgiven av dämpad flöjtmusik, skrattande barn och en doftmix av kaffe, kardemumma och späda löv.

... minns du Mattias, han som inte hade några sociala skills överhuvud taget? Bara gick på som en ångvält och inte fattade att han trängde sig på.

Jo, honom mindes jag. Han pratade om allt han kände till, och inte minst om det han inte kände till. Man behövde bara säga ”gummisnodd” så fick man sig till livs en lång tirad om gummisnoddens betydelse för världshistorien.

Mera kaffe, mera minnen.

Vid ett bord en bit ifrån oss, satt en övermogen skinhead. Nuförtiden behövde han inte anstränga sig att raka

bort allt huvudhår. Det syntes vara naturligt borta.

Kaffe var tydligen inte hans livselixir. Tre tomma ölburkar stod framför honom. Han drack girigt ur en fjärde.

Han såg misslynt på oss. Så reste han sig, och vinglade fram till oss.

Lilly är född och uppvuxen i Lund. Hennes pappa är från Lund, hennes mamma från Etiopien. Hennes mörka utseende, tillsammans med hennes skånska idiom, gick inte ihop med mannens tankegångar.

- Hörru, din skånska blatte, åk hem. Du hör inte hemma här!

Lilly lät sig inte provoceras. Hon höllde upp mer kaffe och tog ännu en bulle.

- Hörru, ge fan i det där! Kaffe och bulle är en svensk tradischon. Han där kan fika kaffebulle, sluddrade han och pekade på mig.

Om Lilly inte lät sig provoceras, var jag hennes motsats. Jag kände hur pulsen slog allt hårdare.

Lilly gjorde en inbjudande gest.

- Ska du inte ha en svensk bulle, och lite svenskt kaffe, frågade hon mjukt.

- Såfan heller! Aldrig att jag skulle fika med en blatte!

- Men tysk öl går bra, frågade jag med darrande röst.

- Äh, dra åt helvete!

- Visst, du kan ju visa vägen, svarade Lilly med sin mjukaste röst.

- Fan i helvete, sluddrade mannen. När vi tar över, ska såna som du åka hem! Djävlar i helvete!

Han drack resten av sin öl och slängde burken på marken.

- Helvetes djävlar, mumlade han, vinglande tillbaka till sitt bord.

- Händer det här ofta, frågade jag Lilly.

- Det går i vågor. Det har varit lugnt några år, men nu har attityden ändrats, sen Sverigedemokraterna fått mer inflytande. Jag fattar inte hur folk kan rösta på de där kryptonazisterna. Men nu tar vi lite mer "svenskt" kaffe, och några fler "svenska" bullar!

© Bo Flodin

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bo Flodin med Poeter.se id #39195 innehar upphovsrätten